

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/6/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8220201927
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8220201927.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu P. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. E. Y. XX, XXX XX J., právne zastúpený advokátom JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanej G., D. so sídlom G. XX, XXX XX J., W.: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátkou JUDr. Katarína Hegedúšová, so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č.k. 4Csp/68/2020-118 zo dňa 21. septembra 2021 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bardejov, č.k. 4Csp/68/2020-141 zo dňa 06. decembra 2021, takto jednohlasne

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením rozhodol tak, že:

„I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 2.005,62 Eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca má voči žalovanej právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 1 ods. 1, 2, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že rozsudkom Okresného súdu Bardejov, č.k. 4Csp/13/2017-112 zo dňa 05.06.2019 bola žalovaná zviazaná, aby zaplatila žalobcovi sumu 1.705,62 Eur s prísl. a tiež určil, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Zároveň rozhodol o povinnosti nahradiť trovy konania žalobcovi v rozsahu 100%. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 01.08.2019. V odôvodnení rozhodnutia bolo uvedené, že údaj o účele použitia finančných prostriedkov uvedený v zmluve nezodpovedá skutočnosti a že žalobca dostatočne preukázal, že úver na účel podnikania nepotreboval. Úverová zmluva bola uzatvorená platne a pokiaľ ide o náležitosti úverovej zmluvy, táto údaj o RPMN neobsahuje. Vzhľadom na nedodržanie obligatórnej náležitosti zmluvy sa úver považuje za bezúčelný a bez poplatkov, preto žalobca ako dlžník bol povinný žalovanej ako veriteľovi vrátiť iba ním poskytnutú sumu finančných

prostriedkov, t.j. sumu 700,- Eur. Do dňa podania žaloby uhradil žalobca na svoj dlh celkovo sumu 2.405,62 Eur, teda na strane žalovanej došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 1.705,62 Eur, ktoré je žalovaná povinná vydať žalobcovi. Administratívny poplatok tvorí podstatnú časť odplaty, ktorú mal žalobca vrátiť žalovanej a tento vyhodnotil ako neplatný z dôvodu rozporu s § 39 Občianskeho zákonníka pre obchádzanie zákona. Taktiež výška administratívneho poplatku je 46,66% z poskytnutej čiastky a teda je nepochybné, že takýto poplatok značne prevyšuje náklady, ktoré má žalovaná s vypracovaním a uzatvorením zmluvy, preto je neprimeraný a aj z tohto dôvodu sa jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca relevantným spôsobom preukázal porušenie zákonnej povinnosti žalovanej poskytnúť spotrebiteľský úver v súlade s právnymi predpismi, predovšetkým v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a bez neprijateľných, a teda neplatných zmluvných podmienok a od spotrebiteľa nevyžadovať tú časť plnenia, na ktoré pre neplatnosť konkrétnych zmluvných podmienok nemá nárok. Žaloba je preto čo do základu nároku dôvodná. Vyhodnotiac všetky okolnosti veci považoval žalobcom požadované finančné zadosťučinenie vo výške 1.705,62 Eur a 300,- Eur za primerané. Do úvahy bral tú skutočnosť, že žalovaná ako dodávateľ pripravila zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá nemala všetky náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a zároveň obsahovala neprijateľnú podmienku ohľadne administratívneho poplatku, a to napriek predchádzajúcim rozhodnutiam súdov, ktoré vyhlasovali túto zmluvnú podmienku za neprijateľnú. V konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky pritom žalovaná nenavrholo zmierné riešenie veci, žalobca sa svojho práva musel domáhať v spore trvajúcim dva roky. Pritom bolo preukázané, že žalobca si sumu 700,- Eur požičal ako fyzická osoba - nepodnikateľ, pričom bol zároveň v ťaživej situácii, keď potreboval rýchlo vyrovnať dlhy u svojich veriteľov. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia preto považoval za dôvodné zohľadňovať satisfakčnú, ale hlavne tiež sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia a suma 2.005,62 Eur ako finančné zadosťučinenie je primeraná pre dovŕšenie satisfakcie porušených práv žalobcu ako spotrebiteľa a súčasne žalovanú sankcionuje tak, že svojím účinkom prispieva k upusteniu od uplatňovania obdobných nekalých praktík voči iným spotrebiteľom. Rovnako prihliadal na výšku bezdôvodného obohatenia, ako aj na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, pričom za primerané považoval, v prípade určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky finančné zadosťučinenie vo výške 300,- Eur. Vzhľadom na konkrétne okolnosti veci tak priznaná suma 2.005,65 Eur zodpovedá zákonom akcentovanej ochrane spotrebiteľa a má aj dostatočnú sankčnú funkciu, aby žalovaná od obdobného konania v budúcnosti upustila. Pri rozhodovaní nemohol zohľadniť námietku žalovanej o ľahostajnom postupe žalobcu v rámci kontraktčného postupu a jeho správanie po uzavretí zmluvy (nesplácanie úveru, nekontaktovanie žalovanej, atď.). Žalovaná ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úverov má poznať zákonnú právnu úpravu poskytovania úverov, vrátane všetkých náležitostí, ktoré zákon stanovuje, pričom ním vopred pripravená formulovaná zmluva neobsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti, čo žalobca ako spotrebiteľ ovplyvniť nemohol.

5. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca mal plný úspech vo veci, preto mu priznal voči žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

6. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, a to v celom rozsahu. Odvolanie právne odôvodnila § 365 ods. 1 písm. f), h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Uviedla, že má vedomosť a rešpektuje rozhodnutie súdu prvej inštancie sp. zn. 4Csp/13/2017 a má za to, že predmetné rozhodnutie má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Vzhľadom na okolnosti prípadu považuje priznanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za neprimerane prísnu a založenú na svojoľnom a arbitrárnom výklade práva. Mala za to, že konajúci súd je povinný na skutkový prípad aplikovať § 13 ods. 3, 5 Občianskeho zákonníka, pričom zároveň odmietla tvrdenia žalobcu o spôsobení nemajetkovej ujmy svojím konaním. Uviedla, že pri rozhodovaní o nároku žalobcu je potrebné prihliadať na osobitné okolnosti prípadu - týkajúce sa ich vzťahu a na konanie žalobcu, ktorý v rámci kontraktčného postupu konal ľahostajne a o úver požiadaval celkovo štrnásťkrát. Namietala, že nepostačuje všeobecná konštatácia funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, pričom žalobca neodôvodnil jasne a určito skutkové okolnosti týkajúce sa záväzkovo-právneho vzťahu medzi nimi. Poukázala, že žalobca ani nijakým spôsobom netvrdil a ani nepreukázal, že si neplnila svoju poučovaciu povinnosť. Žalobca svojím podpisom prejavil súhlas s tým, že bol osobitne poučený o jednotlivých náležitostiach zmluvy a nijako nepreukázal a ani netvrdil, v čom má primeranosť

finančného zadosťučinenia spočívať. Mala za to, že ochrana spotrebiteľa bola dovŕšená vydaním rozsudku súdu prvej inštancie, a teda jej nie je zrejmé na základe akých skutočností si žalobca uplatňuje aj primerané finančné zadosťučinenie. V danom prípade nie je priznaním finančného zadosťučinenia naplnená jeho preventívna funkcia ani z toho dôvodu, že v novovzniknutých spotrebiteľských sporoch už niekoľko rokov konštatovanú neprijateľnú zmluvnú podmienku nepoužíva a rovnako ho nie je možné považovať za primerané a spravodlivé. Zároveň poukázala na rozhodnutia súdov v obdobných veciach. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiadala úhradu trov konania, ktoré jej vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

7. Žalobca sa k podanému odvolaniu vyjadril tak, že porušením primárnej povinnosti zo strany žalovanej došlo k vzniku sekundárneho zákonného následku v podobe určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Následné uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia je len následkom vyplývajúcim z bezdôvodného ohrozenia práv spotrebiteľa spôsobilého privodiť ujmu. Pripustením takejto argumentácie žalovanej by bola popretá samotná podstata a zmysel tohto inštitútu. Uviedol, že v zmysle § 3 ods. 5 zákona je pre vznik nároku postačujúca už samotná hrozba ujmy (spôsobilosť privodiť ujmu) a nie jej samotný vznik. Vo vzťahu k potrebe aplikácie § 13 ods. 3,5 Občianskeho zákonníka uviedol, že takéto tvrdenie žalovanej postráda akékoľvek výkladové pravidlá a pravidlá formálnej logiky a v zásade je potrebné uplatňovať doslovný výklad § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. K výške primeraného finančného zadosťučinenia uviedol, že táto nie je stanovená žiadnym vzorcom a závisí vždy od úvahy súdu. Jediným kritériom je jeho primeranosť, čo súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku aj odôvodnil. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považuje uplatnenú výšku za adekvátnu. Primeranosť sumy je vzhľadom najmä na postoj žalovanej a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem evidentne daná. Argument o jeho ľahostajnosti nie je na mieste, ale predstavuje modus operandi zavádzajúcu argumentáciu žalovanej v jej odvolaniach. Poukázal na to, že ujma, ktorá mu konaním žalovanej vznikla nebola len v akademickej rovine, ale preukázateľne došlo k zásahu do jeho majetkovej sféry. Vzhľadom na uvedené je priznaná suma nielenže primeraná, ale zjavne aj nízka. Navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok potvrdil, pričom si uplatnil aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

8. Žalovaná sa vyjadrila tak, že má za to, že sa dostatočne vyjadrila ku všetkým relevantným skutočnostiam prostredníctvom svojich doterajších podaní a odvolania, na ktorých trvá v celom rozsahu. Nakoľko žalobca vo svojom vyjadrení uvádza opätovne tie isté skutočnosti, obsah svojho odvolania považuje za dostačujúci. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiadala úhradu trov konania, ktoré jej vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

12. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Odvolací súd nezistil, aby došlo k naplneniu tejto odvolacej námietky.

13. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

14. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

15. Inštitút primeraného zadostučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadostučinenie sú formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne na to, aby žalobcoví mohlo byť priznané právo na primerané finančné zadostučinenie. Z poslednej vety uvedeného zákonného ustanovenia tak možno vyvodit', že týmito podmienkami sú: (i) úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej predmetným zákonom alebo osobitnými právnymi predpismi a (ii) domáhanie sa primeraného finančného zadostučinenia od subjektu, ktorý zodpovedá za porušenie konkrétneho práva alebo povinnosti.

16. Samotné ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa viaže vznik práva na finančné zadostučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa a takýmto môže byť aj dožadovanie vydania bezdôvodného obohatenia. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadostučinenie sú teda formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, a z tohto ustanovenia nie je možné vyvodit' záver, že finančné zadostučinenie možno spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak, rovnako nevylučuje možnosť žiadať finančné zadostučinenie popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom vychádzajúcich z porušenia jeho práv. Za daného stavu nie je potom možné považovať konanie žalobcu, ktorý po zaviazaní žalovanej na vydanie bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky si uplatnil aj nárok na primerané finančné zadostučinenie, za neodôvodnené.

17. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca v základnom konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky bol úspešný, jeho žalobe bolo vyhovené v plnom rozsahu, a to rozsudkom súdu prvej inštancie dňa 05.06.2019. Právoplatným ukončením konania bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovanej právo na primerané finančné zadosťučinenie.

18. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť nielen funkciu satisfakčnú, ale aj funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi. Zároveň ho treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že určením bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v dôsledku nedodržania obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy a určením neprijateľnosti zmluvnej podmienky možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči žalobkyni, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí.

19. Spornou v predmetnom prípade bola taktiež výška priznaného primeraného finančného zadosťučinenia žalobcu. Žalovaná mala za to, že už rozsudkom v základnom konaní bola sama o sebe poskytnutá dostatočná súdna ochrana a priznanú výšku finančného zadosťučinenia nie je možné v žiadnom prípade považovať za primeranú a spravodlivú, nakoľko ide o duplicitné uplatnenie a priznanie finančného zadosťučinenia. Odvolací súd sa preto zaoberal preskúmaním, či priznanie finančného zadosťučinenia v celej žalobcom požadovanej výške súdom prvej inštancie bolo dôvodné a správne.

20. Odvolací súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, pričom to bola práve žalovaná, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou, predostrela žalobcovi na podpis formulárovú zmluvu, ktorá navyše neobsahovala zákonom predpísané náležitosti, ako to bolo konštatované už v základnom konaní. Je teda zrejme, že žalovaná požadovala od žalobcu plnenie zo zmluvy, ktoré nebolo v súlade so zákonom, čím sa mohla bezdôvodne obohatiť. Takéto konanie bolo nepochybne spôsobilé privodiť žalobcovi ako spotrebiteľovi ujmu. Žalobca ako spotrebiteľ by tak na uzatvorenú zmluvu zaplatil žalovanej viac a v prípade, ak by sa v základnom konaní nedomáhal vydania bezdôvodného obohatenia, teda bol by ukrátený o uvedenú sumu, ktorú by na poskytnutý úver preplatil. Uvedené skutočnosti tak v konečnom dôsledku mali za následok to, že žalobca bol v základnom konaní úspešný a ďalej sa mohol samostatnou žalobou domáhať aj práva na primerané finančné zadosťučinenie. Z uvedeného dôvodu sa možno stotožniť so záverom súdu prvej inštancie, že zo strany žalovanej ide o hrubú ignoráciu právnych noriem, a to aj napriek tomu, že už vo viacerých konaniach bolo vyslovené, že spotrebiteľské zmluvy predkladané žalovanou na podpis neobsahujú zákonom predpísané náležitosti, či obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky.

21. Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti má aj odvolací súd za to, že súdom prvej inštancie priznaná výška finančného zadosťučinenia je primeraná, zohľadňuje všetky okolnosti a osobitosti predmetného prípadu a vo vzťahu k žalovanej bude pôsobiť dostatočne odradzujúco, pričom na strane žalobcu nebude plniť funkciu finančného obohatenia, či majetkovej škody.

22. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny súvisiaci výrok o trovách konania.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil (§ 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa). Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p., tak že úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnej žalovanej v rozsahu 100%. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 C.s.p..

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).